FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 9. FEBRUAR 1984 [1]

Høje Domstol.

1. I denne præjudicielle sag anmodes Domstolen om at fortolke Rådets forordning nr. 827/68 af 28. juni 1968 om en fælles markedsordning for visse varer, der er anført i bilag II til traktaten (EFT 1968 I, s. 201). Problemet er navnlig, om uld er omfattet af forordningen.

Anpartsselskabet CILFIT, Trieste, og 54 andre selskaber, som også er etableret i Italien, anlagde i 1974 sag mod sundhedsministeriet ved Tribunale di Roma og krævede tilbagebetaling af afgifter for sundhedskontrol, som de havde betalt mellem 1968 og 1970 i forbindelse med indførsel af uld. Tribunale di Roma tog imidlertid ikke sagsøgernes påstand til følge. Efter at Corte d'appello di Roma den 12. december 1978 havde stadfæstet den af sagsøgerne påankede afgørelse, indgav de den 4. oktober 1979 kassationsanke mod appelrettens dom. Ved kendelse af 27. maj 1981 udsatte Corte di cassazione sagen og forelagde Domstolen en første anmodning om en præjudiciel afgørelse, dengang af EØF-traktatens artikel 177. Ved dom af 6. oktober 1982 (Sml. 1982, s. 3415) kendte Domstolen for ret: »EØF-traktatens artikel 177, stk. 3, skal fortolkes således, at hvis der er rejst et EF-retligt spørgsmål under en retssag ved en ret, hvis afgørelse ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres, er retten pligtig at indbringe sagen for Domstolen, medmindre retten har fastslået, at det rejste spørgsmål ikke er relevant, eller at den pågældende EF-bestemmelse allerede er blevet fortolket af Domstolen, eller EF-rettens korrekte anvendelse fremgår med en sådan klarhed, at der ikke er plads for fortolkningstvivl . . . «

Efter at have anvendt disse principper på den sag, der forelå til påkendelse, nåede Corte di cassazione til det resultat, at den på ny måtte udsætte sagen og for anden gang anmode Domstolen om en præjudiciel afgørelse af den relevante EF-ret. Ved kendelse af 22. februar 1983 har kassationsdomstolen forelagt følgende spørgsmål:

»Er uld et '[animalsk] produkt, ikke andetsteds tariferet' (Jfr. herved også varebeskrivelsen i pos. 05.15 i den fælles toldtarif), der henhører under de varer, som omfattes af den fælles markedsordning oprettet ved Rådets forordning (EØF) nr. 827/68 af 28. juni 1968, og som er anført i bilaget hertil?«

2. Lad os først kaste et blik på hovedsagen. Den er som nævnt anlagt af en række virksomheder i Italien med det formål at få tilbagebetalt afgifter, som de havde erlagt for sundhedskontrol af importeret uld. Efter sagsøgernes opfat-

1 — Oversat fra engelsk.

telse burde lov nr. 30 af 30. januar 1968, hjemmelen for myndighedernes afgiftskrav, ikke have været bragt i anvendelse i det foreliggende tilfælde, fordi den er i strid med forordning nr. 827/68. Heraf udleder sagsøgerne, at de har krav på tilbagebetaling af alle de beløb, der med urette er indbetalt til staten mellem 1968 og 1970. Myndighederne indtager naturligvis det modsatte standpunkt. De gør gældende, at forordningen ikke omfatter uld og derfor ikke er til hinder for, at medlemsstaten anvender sine egne interne bestemmelser om sundhedskontrol af importeret uld.

Den for Corte di cassazione verserende sag drejer sig altså om, hvorvidt uld er omfattet af forordning nr. 827/68. Det er netop det problem, som den nationale ret har anmodet Domstolen om at løse under en præjudiciel sag i henhold til artikel 177.

3. Lad os herefter gå over til først at undersøge de relevante bestemmelser i fællesskabsretten. Den første er EØF-traktatens artikel 38, stk. 1. Den lyder således: »Fællesmarkedet omfatter tillige landbruget og handelen med landbrugsvarer. Ved landbrugsvarer forstås jordbrugsprodukter, husdyrbrugsprodukter og fiskeriprodukter samt varer, der er direkte forbundet med disse produkter, og som har undergået en første bearbejdning«. I artikel 38, stk. 3, er »de varer, på hvilke bestemmelserne i artiklerne 39-46 finder anvendelse« (dvs. de varer, som er omfattet af den i traktatens afsnit II beskrevne fælles landbrugspolitik), beskrevet ved en henvisning til den liste, der er vedføjet traktaten som bilag II. Endelig indeholder bilaget — og det er navnlig denne bestemmelse, der har interesse i denne forbindelse — følgende varebetegnelse, som svarer til den fælles toldtarifs pos. 05.15: »Animalske produkter, ikke andetsteds tariferet«.

Det andet regelsæt, som den forelæggende ret henviser til, er bestemmelserne i forordning nr. 827/68. Forordningens titel lyder: »... om en fælles markedsordning for visse varer, der er anført i bilag II til traktaten«, og forordningens anvendelsesområde er defineret i artikel 1, ifølge hvilken markedsordningen »gælder for de varer, der er anført i bilaget«. Dette bilag omfatter — ligeledes under henvisning til positionerne i den fælles toldtarif — nogle af de varer, der er nævnt i traktatens bilag II, herunder »Animalske produkter, ikke andetsteds tariferet«. Det bør nævnes, at denne varebetegnelse ord til andet svarer til den ovenfor nævnte i traktatens bilag II.

Domstolen skal altså afgøre, om uld falder ind under den nævnte position. Det finder sagsøgerene er tilfældet, men den opfattelse kan jeg nu ikke tilslutte mig.

4. Jeg anser det for nødvendigt lige at forudskikke en enkelt bemærkning. Man kommer ikke uden om at fortolke den i bilaget til forordning nr. 827/68 nævnte opsamlingsposition: »Animalske produkter, ikke andetsteds tariferet« på samme måde som den enslydende og hertil svarende position i traktatens bilag II. Det skyldes rangforholdet mellem de to positioner og den omstændighed, at de har nøjagtig samme ordlyd. Dette kan også udtrykkes på den måde, at forordningen er afledt ret, udstedt i henhold til traktatens afsnit II, hvorfor dens anvendelsesområde ikke må dække mere end dette afsnit og dermed ej heller omfatte mere end de regler (såsom bilag II), hvortil dette afsnit henviser med henblik på at afgrænse de produkter, som bestemmelserne i afsnittet finder anvendelse på. Såfremt det altså lægges til grund, at

den nævnte position i traktatens bilag II ikke omfatter uld, er det udelukket at fortolke den tilsvarende position i forordningen på en sådan måde, at den omfatter uld.

Med dette resultat som udgangspunkt skal jeg derpå henvise til Domstolens praksis, som har væsentlig betydning for fortolkningen af bilag II, navnlig Domstolens dom af 25. marts 1981 i sag 61/80 (Coöperatieve Stremsel- en Kleurselfabriek, Sml. 1981, s. 851). Jeg skal herfra citere et brudstykke af den præmis, der har størst relevans for det foreliggende tilfælde: »da der ikke findes fællesskabsretlige regler, der forklarer begreberne i bilag II til traktaten, og da nævnte bilag ord for ord gentager nogle af positionerne i Toldsamarbejdsrådet-nomenklaturen, må det være de forklarende bemærkninger til denne, der skal lægges til grund ved fortolkningen af bilaget.«

Indeholder disse forklarende bemærkninger nu nyttige retningslinjer for løsningen af det problem, om uld falder ind under pos. 05.15 i traktatens bilag II? Det gør de, finder jeg. I punkt 3, litra a), hedder det nemlig: »En position med mere specificeret varebeskrivelse skal foretrækkes for positioner med en mere almindelig varebeskrivelse.« Heraf følger, at når en bestemt vare er omfattet af en specifik position i Bruxelles-nomenklaturen, kan den ikke også anses for at være omfattet af en opsamlingsposition. Ordene i pos. 05.15 »ikke andetsteds tariferet« må derfor — på grund af den betydning, som Domstolen tillægger nomenklaturen for en rigtig fortolkning af traktatens bilag II — forstås på den måde, at en vare kun kan anses for at være omfattet af denne almindelige position, såfremt den ikke er nævnt i nogen af de andre og mere specifikke positioner i nomenklaturen. Med biordet »andetsteds« tænkes altså på nomenklaturen og ikke på traktatens bestemmelser.

For at besvare den italienske rets spørgsmål er det herefter alene fornødent at undersøge, om uld er omfattet af nogen ad hoc-position i nomenklaturen. Det må antages at være tilfældet, da uld er nævnt i kapitel 53. Følgelig falder uld hverken ind under traktatens bilag II eller under forordning nr. 827/68's anvendelsesområde, dette sidste som følge af ovennævnte rangforhold mellem bestemmelserne.

5. Jeg skal derfor sammenfattende foreslå Domstolen, at den besvarer det spørgsmål, der er forelagt af Den italienske Republiks Corte suprema di cassazione ved kendelse af 22. februar 1983 i sagen Srl CILFIT og 54 andre selskaber mod sundhedsministeriet, på følgende måde:

»Rådets forordning nr. 827/68 af 28. juni 1968 — om en fælles markedsordning for visse varer, der er anført i bilag II til traktaten, skal fortolkes således, at uld hverken henhører under de varer, der er omfattet af forordningen, og som er særlig anført i forordningens bilag, eller under den til pos. 05.15 svarende varebetegnelse i forordningens bilag: 'Animalske produkter ikke andetsteds tariferet'.«